

(המשך מעמוד 57)

מה, מפני שהיא אשה. שרה דורון יומה את חוק ההזדמנויות השוות לנשים, והיא - תאמינו או לא - מקבלת אזרחים עם בעיות וטענות לשיחה ב' ביתה.

בעלה, אהרון דורון, אדריכל ידוע ש' בנה את "נווה-אביבים", "נווה-אמינים", "בנייני-נווה" ובתים רבים אחרים בתל-אביב, פתח לי את הדלת. הוא מא באשתו, "המפקדת" הוא קורא לה. בין השניים, כך אני מתרשמת, שוררים יח סימ יפים להפלא.

כזמן שיעל ואני משוחחות בחדר האורחים, שרה דורון, המבקשת שנקרא לה שרה, מכינה קפה ואהרון רוחץ את הכלים. "גבר צריך לדעת לרוחץ כלים", היא אומרת לי.

הסלפון מצלצל. אורח נוסף עם בעיה מתקשר. היא מקשיבה, קובעת איתו פגישה.

היא נוסעת באוטובוסים, מרבה לחייך, ובפגישה בארבע עיניים היא מצטיירת בעיניי כאשה נעימה-הליכות. היא מג

האדריכל בנה את הדירה לו ולמישפחתו, והיא משתרעת על שטח של שתי דירות. דירותיג מהסוג הזה בהחלט לא היו עניין שבאופנה לפני 22 שנים. שרה דורון תהיה שר בלי תיק. אבל עם האמביציה השקטה שלה, רצון-הברזל ול העקשנות - עוד יכולה להפתיע ולהגיע רחוק יותר.

נכון שאת מחשיבה עצמך כלוקאל-פטריוטית ש' תדאכיב?

נכון מאוד! עליתי ארצה עם הוריי ר אחותי כשהייתי בת 11. הגענו ישר לתל-אביב. מאז אני תל-אביבית. השתתפתי אפילו בחגיגות יובל 25' של תל-אביב. אני זוכרת את השיר היפה מאוד שביאלק כתב לכבוד האירוע, ושלדאבונני שכחו אותו.

אני לא רק לוקאל-פטריוטית לעיר תל-אביב. אני חשה כצברית. גם נפשית וגם פיסיית. למרות שגולדתי בליטא. שנותיי העיקריות עברו עליי כאן.

כאיזה רחוב גרדת?

ההורים המרכזי. מכאן ועד לאירגון גשות הציונים הכלליים הדרך הייתה קצרה. אחר-כך עברתי להנהלת סניף תל-אביב. או חשבתי שזה התישג הגדול ב' יותר בחיי. ואחר-כך נבחרתי להנהלת המפלגה החייתית חברת מועצת עיריית תל-אביב-יפו.

היית עקרת-בית ואם ליד?

אני לא מאושרת שילדים ערביים לא נהנים מתוספות בתקציב' הילדים, אבל יש אילוצים

רח. מה אמר בעיך על פטיוותך הציבורית, איך הוא קיבל את זה? כשהתמודדתי לכנסת ב77 הייתי במצב שבו החלטתי - זהו, אין לי סיכוי, אין לי כוח, אני מרימה ידיים. דווקא בעלי עודד אותי, ואמר לי: "הלכת כל-כך רחוק, תמשיכי. אל תפסיקי כעת." כשנבחרתי לכנסת הבאתי לו פרחים.

בעלי עודד אותי במיד. כעת, לפני הבחירות במפלגה, הוא שלה לי זר פרחים נהדר, וכתב עליו: "לשרה דורון." אם לא אבחר כשרה, הוא אמר, תמיד אשאר שרה.

אני טיפוס די מופנם. לפעמים אני שר אלת את עצמי: איך הגעתי, איך זה קרה? אני הרי לא דוחפת את עצמי, אין לי קצין-עיתונות שרוודף אחרי עיתונאים, כשפוגים אליי אני עונה. זכותו של הצבור לדעת מה דיעותיי, אבל אני לא נוטלת יוזמה. חברי-הכנסת מחזירים, לדעתי קצת יותר מגי אחרי העיתונאים.

כעת אני נותנת ראיונות, כי נבחרתי לשרה והציבור צריך לדעת מי אני. הינם למשל לא יכולת להיפגש איתך בשום פנים ואופן. אמרת לי שאין לך תאריך אחר. אמרתי לעצמי: היא הרי אשה,

דורון עם השופמת ויקטוריה אוסטרובסקיבהן בצופים. הייתי הולכת ברחוב והיו אומרים לי: חזק ואמץ!

ואני תמיד נותנת העדפה לנשים. או אני אמצא איזה שעה-שעתיים בכל זאת להיפגש איתה.

חברייכנסת אחרים היו מוצאים שעה כזאת בקלות. אני באמת אני מחזרת אחרי העיתונאים, ואולי בגלל זה אני לא כל-כך פופולרית אצל אמצעי-התיקשורת.

היועץ הפרלמנטרי לא ער ש' שה את עבודת-החיוור אחרי הער' תונאים בשביח?

את יודעת כמה מקבל עורך פרלמנטרי? 5000 שקל בחודש. או למה אני יכולה לצפות ממנו מורת סכום כזה? הוא סטודנט שנה שנייה למיטפטים. הוא קובע לי פגישות, מצלם בשבילי חומר, מנהל קורספונדנציה. מה עוד אפשר לבקש ממנו לעשות בשבילי חמשת אלפים שקל בחור דש? חוץ מזה, כבר אמרתי לך - אני

איך התייחסו הצברים ב' גימנסיה אל העולה החדשה?

טוב, אחריי עלתה גם ויקי אוסטרובסקי כהן, כך שלא הייתי הרבה זמן העולה ה' חדשה.

אני זוכרת שהילדים ככה היו קצת צור חקים על הגימוסים שלי וקצת על המיבטא שלי. מהמיבטא נפטרתי מהר מאוד, ואחר כך סיגלתי לעצמי גימוסים של צברית והתאקלמתי מהר וטוב.

תלמידה מפורסמת אחרת שלמדה איתי בכיתה הייתה דרורה בראב"י שנפטרה לידאבונני.

במה עסק אביך בארץ?

אבא שלי היה בחוק-לארץ גדול הקבל-נים בליטא. כשעלה, החליט כי הארץ אינה זקוקה למתעשרים, אלא לציננים, ולכן החליט לעסוק ביצירה. הוא פתח בית-חרושת לנייר ולקרטון. קשה להגיד שהעסק הצליח, ולכן הוא קנה פרנס גדול. אמרתי לך: הוא היה קמיטליסט קטן. הפסיד את רוב כספו בארץ-ישראל.

אחד הדברים הידועים ב' ביהרסיה שך, הוא מעורבותך כשכט צדפים קשישים בתל-אביב.

הפעילות שלי בצופים קשישים השפיעה, אני חושבת, על כל חיי. היו בתקופה ה' היא צופי קהילה והיו צופי הגימנסיה והיו צופים קשישים.

היינו נפגשים במועדון במיגדל-המים שברחוב מאזיה, שם, במועדון הזה, בילי-תי שעות רבות-רבות. כעת, כשנבחרתי לשרה, באו לכרך אותי המון חברים מה' צופים, ובהם גם משה שנבל, שלימים הפך למנהגס ועשה את כל הגדסתי-הבניין ב' בניין הכנסת. את יודעת, הייתי סגן מפקד גדוד ובעלי, אהרון, תמיד אהב לספר איך אי-אפשר היה ללכת איתי ברחוב, כי בכל מקום היו עוצרים אותי ואומרים "חוק!" ואני הייתי עונה בסיסמת הצר פים "חוק ואמץ!"

היית מעורבת בשלמ"ה, ב' הגנה או באחת מתנועות-החברי?

לא, כי התחנתי בגיל 19, ותיכף גולדה בתי דפנה, אני זוכרת שכשאתרון היה בא לקחת אותי מהצופים, הייתי נורא נבוכה. פיתאום בא מחזר. באמת זה היה נורא ללכת איתי ברחוב. כל הזמן "חוק", ו"חוק ואמץ". אבל אהרון התגבר על זה, וגם אני.

כיום נכדי רון הוא בצופים, והיה כעת

גרנו ברחוב בלפור, ואני עוד זוכרת 'עונג שבת' עם ביאלק. את יודעת, ההורים שלי היו מאוד מיוודים עם מיש' פחת ביאלק. אשתו אפילו הייתה בתחוננה שלי.

את זוכרת את ביאלק?

אבא הכיר אותו טוב מאוד, אני הייתי בגיל שאנשים מבוגרים לא עניינו אותי. כך שאני בקושי יכולה לזכור אותו. אם כי את אשתו, שהייתה ידידת המישפחה ושנפטרה אחריו, אני זוכרת היטב.

מפרי לי עך בית אביך.

אבא שלי, שלמה סנדלר, היה מאוד ציוני. לכן הבית שלי היה מאוד ציוני. אמי המנוחה התכתבה עם סבי המנוחה בעברית. עדי-כדיך היינו ציוניים, אבי היה בין מיסדי הגימנסיה שוובה בקובנו. הוא היה פעיל באורט ובביקור חולים בקובנו. הוא בא לארץ-ישראל כתייר ב' 1932 והתאהב בה. החליט שאינו יכול לחיות יותר בין הגויים.

למרות שאו עדיין היהודים היו היטב, ואבא שלי היה איש עשיר מאוד - הוא היה מאלה שאמרו עליהם שבארץ ישראל הפכו לקפיטליסטים קטנים, כי הוא בא עם קפיטל גדול ונשאר לו קפיטל קטן - הוא כל-כך רצה לעלות לארץ-ישראל. שהוא החליט להשאיר את אחותי, שהייתה תלמידת שמינית, אצל קרובים עד שתסיים את לימודיה. ואנחנו עלינו. אחותי המנר ח' נפטרה אחר-כך בשעת לילה. כשהגענו לתל-אביב, הייתי העולה החד-שה הראשונה בגימנסיה הרצליה.

דירה את עצמה כצנועה. אני הייבת לציון כי היא לא ינאה מעורה כדי להצטלם או למצוא תצלומים אחרים, היא גם טירבה להצטלם עם הנכדים. "זה לא טוב שחם יופיעו יותר מדי ב' עיתון, זה עוד יעלה להם לראש." היא ובעלה מרבים לדבר על הנכדים ועל בתם, דפנה, מרבים לצטט מפי הנכדים. הבעל אותה וטובל בנוסטלגיה, להיזכר בימים בהם חיזר אחרי רעייתו, כשהייתה פעילה בתנועת צופים קשישים בתל-אביב.

הסלפון לא חדל מצלצל. שרה דורון מנתקת אותו. היא זחירה מאוד בדיבורה, נוטה שלא לפגוע באיש, נוטה שלא להתי-חלק על אף בננה, נוטה להיות בסדר עם כולם - גם עם מי שלא בסדר איתה. אולי זה מה שהביא לה את ההצלחה, אולי זה מה שהביא לה את התפקיד הש' אומרים עליה שהיא אחת מחב' רות-הכנסת הפעילות ביותר, עובדת קשה, הרוצה, פעלתנית. אולי עבודת-הנמלים חוו היא שהביאה לה את התפקיד.

היא מספרת לי, שהספיקה ביום-עבר' דה עמוס כמו יום פגישתו להכין שני עופות ולהקפוא במקרר, שהייה לכל השבוע, לערוך קניות ואפילו לבלות עם הנכדים.

היא מרבה לצאת לאירועים חברתיים כמו מסיבות בבתי הסגל הדיפלומטי. בעלה מעדיף להישאר מר דורון. לא איכפת לו. הוא מראה לנו בטווח את דירת-הגן שבה הם מתגוררים מאז 1962.

שרה ואהרון דורון במיטבת ביתם. גבר צריך לדעת להדיח כלים!